

Rapport

Datum: 6 april 1999

Rapportnummer: 1999/140

Klacht

Op 17 september 1998 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer drs. M. te Blaricum, met een klacht over een gedraging van het arrondissementsparket te 'sGravenhage. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat het arrondissementsparket te 'sGravenhage een door hem ingediend beroepschrift onvoldoende voortvarend heeft behandeld. Verzoeker klaagt er verder over dat een met naam genoemde medewerker van het arrondissementsparket te 's-Gravenhage heeft geweigerd zijn bij brief van 16 juni 1998 ingediende klacht schriftelijk af te doen.

Achtergrond

1. Artikel 43, eerste lid van het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 24 april 1963:

"Consulaire ambtenaren en consulaire beambten zijn niet onderworpen aan de rechtsmacht van de rechterlijke of administratieve autoriteiten van de ontvangende Staat ten aanzien van handelingen verricht bij de uitoefening van hun consulaire taak."

2. Artikel 7 van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV):

"1. De artikelen 6:14, tweede lid, 7:16, tweede lid, en 7:26, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zijn niet van toepassing.

2. In afwijking van artikel 7:16, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht stelt de officier van justitie slechts de indiener van het beroepschrift in de gelegenheid te worden gehoord."

3. Artikel 7:24, eerste, vierde en zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb):

"1. Het beroepsorgaan beslist binnen zestien weken na ontvangst van het beroepschrift.
(...)

4. Het beroepsorgaan kan de beslissing voor ten hoogste acht weken verdagen. (...)

6. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan..."

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de Minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de Minister van Justitie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Minister van Justitie

deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. FEITEN

1. Op 26 november 1997 om 13.34 uur constateerde een medewerker van de Parkeerdienst van het regionale politiekorps Haaglanden dat een motorvoertuig, waarvan naar later is gebleken verzoeker op dat moment kentekenhouder was, stond geparkeerd aan het Lange Voorhout te Den Haag langs een onderbroken gele streep. Hij merkte dit aan als een parkeerovertreiding. Kort voor 23 december 1997 zond het Centraal Justitieel Incasso Bureau verzoeker voor deze gedraging een beschikking toe. De beschikking was gedateerd 23 december 1997. Met deze beschikking werd verzoeker een administratieve sanctie ter hoogte van f80,-- opgelegd.

2. Bij brief van 22 december 1997 ging verzoeker tegen de beschikking in beroep bij de officier van justitie te Den Haag. In zijn beroepschrift stelde verzoeker dat de ter plaatse aanwezige gele onderbroken streep voor hem niet zichtbaar was geweest als gevolg van werkzaamheden aan het trottoir. Daarnaast stelde verzoeker dat op grond van artikel 43 van het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen rechterlijke en administratieve autoriteiten niet bevoegd zijn maatregelen te treffen tegen consulaire ambtenaren bij het uitoefenen van hun consulaire werkzaamheden (zie ACHTERGROND onder 1.).

Verzoeker is Consul Honorair van de republiek Oeganda in Nederland. 3. Bij brief van 10 januari 1998 bevestigde het arrondissementsparket te 's-Gravenhage de ontvangst van verzoekers beroepschrift van 22 december 1997. In deze brief deelde

de behandelend ambtenaar onder meer mee dat de officier van justitie binnen zestien weken na ontvangst van het beroepschrift een beslissing op het beroep diende te nemen, maar dat deze termijn eventueel kon worden verlengd met acht weken. In dat geval zou verzoeker hiervan op de hoogte worden gesteld.

4.1. Op 3 februari 1998 verzocht de officier van justitie de Minister van Buitenlandse Zaken mee te delen of verzoeker aanspraak kon maken op immuniteit van jurisdictie. Bij brief van 9 februari 1998 deelde de Directeur Kabinet en Protocol van het Ministerie van Buitenlandse zaken mee dat verzoeker hierop geen aanspraak kon maken.

4.2. Op 15 april 1998 verzocht de officier van justitie de afdeling Parkeerdienst van het regionale politiekorps Haaglanden mee te delen of de op de stoeprand aangebrachte onderbroken gele streep in zijn geheel niet zichtbaar was geweest. Bij proces-verbaal van 14 mei 1998 gaf onbezoldigd ambtenaar B. van het regionale politiekorps Haaglanden te

kennen dat de gele onderbroken streep op 26 november 1997 geheel zichtbaar was geweest.

5. Verzoeker wendde zich bij brief van 16 juni 1998 opnieuw tot de officier van justitie te 's-Gravenhage. In zijn brief deelde hij het volgende mee:

"Betreft: Klacht terzake behandeling beroep tegen beschikking (...) Hierbij deel ik u mede dat de behandeling uwerzijds van het in margine genoemde beroepschrift inmiddels tot vier maal toe strijdigheid met het bepaalde in artikel 7, lid 2 en 3 van de Wet Administratieve Handhaving Verkeersvoorschriften (bedoeld is mogelijk artikel 7, lid 1 en 2, zie ACHTERGROND onder 2.; N.o.) en artikel 7:24, lid 1, 5 en 7 van de Algemene Wet Bestuursrecht (bedoeld is artikel 7:24, lid 1, 4 en 6, zie ACHTERGROND onder 3.; N.o.) heeft opgeleverd. U heeft bij het verstrijken van de zestien weken termijn gerekend vanaf de datum van ontvangst van mijn beroep i.c. 23 december 1997 geen bericht aan mij verzonden zoals u in uw ontvangstbevestiging van 10 januari 1998 heeft toegezegd. Van dit verzuim heb ik u zelfs op 1 mei 1998 telefonisch in kennis gesteld. Tevens heeft u ondanks bovenstaande niet binnen acht weken na het verstrijken van genoemde eerste termijn een beslissing genomen en heeft u geen gevolg gegeven aan mijn uitdrukkelijke verzoek om door u te worden gehoord. Bovenstaande in aanmerking nemende concludeer ik dat de door u opgelegde sanctie thans niet meer ontvankelijk geacht wordt te zijn en verzoek ik u beleefd mij binnen 14 dagen na ontvangst van dit schrijven te bevestigen dat de destijds door u opgelegde sanctie van fl. 80,- hierdoor definitief is komen te vervallen, alsmede daarvan mededeling te doen aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau te Leeuwarden."

6. Via het Centraal Justitieel Incasso Bureau deelde de officier van justitie te 's-Gravenhage in zijn beslissing op beroep verzoeker op 19 juni 1998 mee dat het in het beroepschrift gestelde voldoende aannemelijk was geworden, zodat de bestreden beschikking werd vernietigd en het te betalen bedrag op nihil werd gesteld.

B. STANDPUNT VAN VERZOEKER

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder KLACHT.

2. In het verzoekschrift deelde verzoeker ter onderbouwing van zijn klachten onder meer het volgende mee:

"Na het verlopen van de eerste termijn van zestien weken heb ik op 1 mei 1998 telefonisch contact opgenomen met het Parket van de OvJ en de betrokken medewerkster geïnformeerd over het feit dat ik nog steeds geen beslissing had ontvangen i.c. dat de eerste termijn inmiddels was verstreken en ik daarvan geen bericht had ontvangen. (...) Toen ik na het verstrijken van de tweede termijn van acht weken i.c. op 9 juni 1998 nog steeds niets had vernomen, deponeerde ik bij de OvJ een schriftelijke klacht gedateerd 16 juni 1998 (...), waarin ik mij niet alleen beklaagde over het niet nakomen van art. 7:24 (van de Algemene wet bestuursrecht; N.o.), doch ook over het in strijd met de Wet

Administratieve Handhaving Verkeersvoorschriften handelen t.a.v. art. 7, lid 2 en 3 (...). Op 17 juni 1998 ontving ik de beslissing van de OvJ, gedateerd 19 juni 1998 (...), welke beslissing in ieder geval niet genomen kon zijn als antwoord op mijn klacht die eerst op 17 juni 1998 door de OvJ kon zijn ontvangen. Aangezien ik op 6 augustus 1998 nog steeds geen reactie op mijn klacht had ontvangen, heb ik het Parket wederom telefonisch benaderd. De heer O. deelde mij in dat telefoongesprek mede dat mijn klacht van 16 juni 1998 bij hen onvindbaar was en verzocht mij om een kopie. Ik zond een afschrift per fax aan de heer O. (...) en wel dezelfde dag (...). Op 8 september 1998 informeerde ik wederom naar de stand van zaken met betrekking tot de afhandeling van mijn klacht, waarbij ik wederom de indruk kreeg dat men de inhoud daarvan niet kende. Teneinde de OvJ nog eenmaal in de gelegenheid te stellen om te reageren, heb ik de desbetreffende medewerkster medegedeeld, dat indien ik uiterlijk 11 september 1998 geen schriftelijke afhandeling van mijn klacht zou hebben ontvangen, ik mij met een klacht zou wenden tot de Nationale ombudsman. Dit vooruitzicht leidde op 9 september 1998 tot een telefonische reactie van de heer R. (OvJ?) van het Parket, die mij trachtte uiteen te zetten dat ik het allemaal verkeerd zag,

respectievelijk begreep en ik in een aantal opzichten de wet niet zou kennen. Teneinde een langdurige 'welles nietes' discussie te vermijden, verzocht ik de heer R. uitdrukkelijk op mijn klacht terzake het op vele punten in strijd met de wet handelen van de OvJ schriftelijk af te handelen, iets waar ik immers bij herhaling om verzocht had. De heer R. deelde mij in niet mis te verstane bewoordingen mede 'dat hij daaraan geen enkele behoefte had. Als ik hem iets wilde vragen dan kon dat nu doch van een schriftelijk antwoord zou geen sprake zijn.' Op mijn mededeling dat ik mij alsdan genoodzaakt zou achten om mij met mijn klacht tot de Nationale ombudsman te wenden, repliceerde de heer R. 'daar wens ik u dan veel succes mee' waarna hij het gesprek beëindigde."

C. STANDPUNT VAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

1. In zijn reactie op de klacht die verzoeker had ingediend bij de Nationale ombudsman, deelde de Minister van Justitie bij brief van 15 december 1998 onder meer het volgende mee:

"Het College (van procureurs-generaal; N.o.) is van oordeel dat het eerste onderdeel van de klacht gegrond is. Het College overweegt hierbij dat uit informatie van het openbaar ministerie te Den Haag blijkt dat het gebruikelijk is dat een schriftelijke kennisgeving van de verlenging van de beslistermijn wordt gezonden. Dat is in dit geval achterwege gebleven. Vanwege dit verzuim heeft de officier van justitie de beschikking vernietigd. Het College acht dit een passende reactie en acht nadere maatregelen niet noodzakelijk. Ik kan mij met dit standpunt verenigen. Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht merk ik in de eerste plaats op dat de klacht betrekking heeft op de gedraging van een medewerker van het arrondissementsparket te Den Haag, die geen officier van justitie is. Uit informatie

van het openbaar ministerie te Den Haag blijkt dat de betrokken medewerker erkent dat hij heeft geweigerd de klachtbrief van (verzoeker; N.o.) van 16 juni 1998 schriftelijk te beantwoorden. Op 9 september 1998 heeft de medewerker (verzoeker; N.o.) uitvoerig telefonisch te woord gestaan. In dit gesprek is de klacht van (verzoeker; N.o.), dat er geen schriftelijke kennisgeving van de verlenging van de beslistermijn is gestuurd, aan de orde geweest. Toegelicht is dat de beschikking om die reden al was vernietigd. De medewerker heeft vervolgens (verzoeker; N.o.) in de gelegenheid gesteld nog nadere vragen te stellen. (Verzoeker; N.o.) wenste hiervan geen gebruik te maken en bleef bij zijn standpunt dat hij een schriftelijke reactie wilde. De medewerker heeft aangegeven dat, gelet op het feit dat het beroepschrift inmiddels gegrond was verklaard, de beschikking was vernietigd en gezien het feit dat de klachtbrief van 16 juni 1998 telefonisch was beantwoord, (verzoeker; N.o.) zijns inziens geen belang meer had bij een schriftelijke beantwoording van de brief. Op grond van het voorgaande is het College met de hoofdofficier van justitie van oordeel dat het handelen van de medewerker in casu als zorgvuldig kan worden aangemerkt. Ik kan mij met dit standpunt verenigen."

2. Bij de brief van de Minister van Justitie was als bijlage gevoegd een ambtsbericht van 12 november 1998 van de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te 's-Gravenhage. Hierin deelde hij onder meer mee dat het arrondissementsparket in samenwerking met andere diensten in het paleis van justitie bezig is met het voorbereiden van een interne klachtenregeling.

3. Bij de brief van de Minister van Justitie was verder als bijlage gevoegd een ambtsbericht van 9 oktober 1998 van ambtenaar R., secretaris bij het arrondissementsparket te 's-Gravenhage. R.deelde in dit ambtsbericht onder meer het volgende mee:

"Ila. (...) Klager klaagt erover dat door de officier van justitie is geweigerd om een schriftelijke afhandeling van de klacht te geven. Daarvoor is van belang of de brief van 16 juni 1998 door de behandelende afdeling van het parket van de officier van justitie in redelijkheid als een klacht waarop een schriftelijk antwoord vereist was, moet worden opgevat. Daarvoor is van belang dat klager in deze brief alleen aangeeft dat hij van mening is dat de behandeling zoals die tot dat moment had plaatsgevonden niet conform de wettelijke voorschriften was, hetgeen in combinatie met het feit dat de termijn van behandeling inmiddels verstreken was, moest leiden tot een vernietiging van de beschikking waarvan een schriftelijke bevestiging werd verwacht binnen 14 dagen. In het onder I behandelde is al gebleken dat deze beslissing intussen al genomen was en op de datum dat klagers brief het parket bereikte klager al had bereikt. Gezien deze omstandigheden en gelet op de precieze inhoud van de brief van 16 juni 1998 van klager waarvan geen vragen ter beantwoording meer open waren gebleven, is de beslissing om deze brief bij de stukken te voegen in mijn ogen een correcte beslissing geweest. Indien nog geen beslissing zou zijn genomen, had deze brief normaliter aanleiding gegeven om alsnog een beslissing te geven, danwel om deze als beroep op de kantonrechter in te

boeken op grond van artikel 6:12 Algemene wet bestuursrecht als een beroep op een fictieve weigering om een beslissing te geven. Ilb. Klager geeft aan dat hij op 6 augustus 1998 telefonisch contact heeft gehad met de heer O. Dat heeft geleid tot het nogmaals sturen van de brief van 16 juni 1998 per fax. Op 8 september 1998 heeft klager wederom geïnformeerd waar een schriftelijk antwoord bleef. Daarbij zou klager hebben aangegeven dat (hij; N.o.) bij het niet hebben ontvangen van een schriftelijk antwoord op 11 september 1998 een klacht zou indienen bij de Nationale ombudsman. Klager stelt dat dit er uiteindelijk toe heeft geleid dat door mij, R., op 09 september 1998 contact werd opgenomen, waarbij klager zou zijn verteld dat klager het niet begreep en dat klager de wet niet kende. Deze interpretatie van het begin van het gesprek laat ik voor klagers rekening. Enig misverstand bestond

dezerzijds inderdaad om welke vraag het nu ging, omdat ik gezien de beslissing van oordeel was dat deze geen betrekking meer kon hebben op de brief van 16 juni 1998 en er mogelijk dus nog van andere brieven sprake was. (...) Bij het verkrijgen van het telefonische contact heb ik dan ook aangegeven dat ik terugbelde omdat ik van mijn afdeling had begrepen dat er vragen waren. Ik heb aangegeven dat ik het betreunde dat dit contact uiteindelijk zo lang had geduurd en uitgelegd dat dit samenhang met mijn vakantie. Daarop bleek de vraag van klager betrekking te hebben op de brief van 16 juni 1998. Klager gaf aan dat hem daarop nog geen schriftelijk antwoord was gezonden. Daarop heb ik geantwoord dat dat naar mijn oordeel samenhang met het feit dat onze beslissing zijn brief had gekruist, waardoor de in de brief gestelde conclusie reeds was uitgevoerd, te weten vernietiging van de beschikking. Klager had vervolgens een aantal vragen met betrekking tot de afhandeling van het beroepschrift, met name met betrekking tot het feit dat de beslissing niet binnen 16 weken was gegeven, terwijl voor de verlenging van de termijn geen schriftelijke kennisgeving was gezonden. Daarop heb ik uitgelegd dat het uitsturen van de verlengingsbeslissingen een periode lang mis was gegaan door een misverstand omtrent de functionaliteit van het gebruikte computersysteem. Ik heb aan klager ook verteld dat hij op dat punt gelijk had, en dat dat ook aanleiding was geweest tot de beslissing om de beschikking te vernietigen. (...) In het gesprek is door mij duidelijk aangegeven dat de afhandeling van dit beroepschrift niet op alle punten aan de vereisten van de WAHV en AWB had voldaan. Ook is klager uitgelegd welke maatregelen intussen waren genomen om te voorkomen dat deze gang van zaken zich zou herhalen. Daarop volgend heeft klager aangegeven dat hij hiervan een schriftelijke uitleg verlangde. Ik heb deze geweigerd en deze weigering gemotiveerd met het argument dat ik van oordeel was dat klager bij een dergelijke brief geen gerechtvaardigd belang meer had, nu de definitieve beslissing reeds had geleid tot vernietiging van de beschikking en voor klager geen rechtswegen meer openstonden waarin een dergelijke brief van betekenis kon zijn. Daarnaast heb ik beargumenteerd dat de brief van 16 juni 1998 op zichzelf genomen al geen strikte noodzaak gaf tot een schriftelijke beantwoording, omdat de gestelde vraag al door de beslissing was beantwoord voor de vraag het parket bereikte. Ten slotte is door mij, nadat het verzoek herhaald werd, aangegeven dat ik van oordeel was dat ik in

redelijkheid niet genoodzaakt was aan een burger schriftelijk tekst en uitleg te geven omtrent het functioneren van de afdeling. Dit met name in samenhang met het feit dat ik mondeling wel had aangegeven welke maatregelen waren genomen en bovendien (herhaaldelijk) heb aangeboden eventuele andere vragen te beantwoorden."

D. REACTIE VERZOEKER

In reactie op het door de Minister van Justitie ingenomen standpunt deelde verzoeker bij brief van 18 januari 1999 onder meer het volgende mee:

"Mijn schrijven van 16 juni 1998 wordt door mij onder 'Betreft' aangeduid als 'Klacht terzake behandeling beroep tegen beslissing' en bevat twee onderdelen. (...) De telefonische reactie van de heer R. d.d. 9 september 1998 om aan mijn verzoek geen gevolg te geven, kwam op mij uiterst arrogant over. Ik zou de Wet en Regelgeving helemaal niet begrijpen. Juist daarom verzocht ik bij herhaling om een zorgvuldige schriftelijke afhandeling, zodat ik een en ander nog eens in alle rust kon beoordelen. Immers, het feit dat mijn klacht in eerste aanleg 'spoorloos' was en op telefonisch gedane verzoeken niet of nauwelijks werd gereageerd, had de basis voor een gevoel serieus genomen te worden bepaald niet vergoot."

Beoordeling

INLEIDING Naar aanleiding van een op 26 november 1997 door een medewerker van de parkeerdienst van het regionale politiekorps Haaglanden geconstateerde parkeerovertreiding op het Lange Voorhout te Den Haag, begaan met een motorvoertuig waarvan verzoeker kentekenhouder bleek te zijn, stuurde het Centraal Justitieel Incasso Bureau te Leeuwarden verzoeker kort voor 23 december 1997 een beschikking toe. Verzoeker heeft tegen deze beschikking beroep aangetekend bij de officier van justitie te 's-Gravenhage. De officier van justitie heeft verzoekers beroepschrift ontvangen op 24 december 1997. Daarop is het beroepschrift in behandeling genomen. Bij brief van 19 juni 1998 deelde de officier van justitie verzoeker mee dat de beschikking was vernietigd naar aanleiding van het gestelde in het beroepschrift.

I. Ten aanzien van de behandeling van verzoekers beroepschrift.

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage zijn beroepschrift onvoldoende voortvarend heeft behandeld.
2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de Minister van Justitie te kennen gegeven dat het gebruikelijk is dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage een schriftelijke kennisgeving van de verlenging van een beslistermijn verstuurt, maar dat dit in dit geval achterwege was gebleven. Om die reden achtte de Minister dit klachtonderdeel gegrond.
3. Artikel 7:24, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt dat het beroepsorgaan moet beslissen binnen zestien weken na ontvangst van het beroepschrift. Indien het niet mogelijk is om binnen deze termijn een beslissing op het beroepschrift te nemen, kan het beroepsorgaan ingevolge artikel 7:24, vierde lid, van de Awb de beslissing

voor maximaal acht weken verdagen. Op grond van artikel 7:24, zesde lid, van de Awb moet van die verdaging schriftelijk mededeling worden gedaan (zie ACHTERGROND onder 3.).

4. Bij brief van 10 januari 1998 bevestigde het arrondissementsparket te 's-Gravenhage de ontvangst van verzoekers beroepschrift. Daarbij deelde het arrondissementsparket mee dat de officier van justitie binnen zestien weken na ontvangst van het beroepschrift een beslissing moest nemen op het beroep. Het arrondissementsparket voegde daaraan toe dat als de officier van justitie gebruik zou maken van de mogelijkheid om de genoemde termijn te verlengen met acht weken, verzoeker hiervan op de hoogte zou worden gesteld. Het arrondissementsparket te 's-Gravenhage ontving verzoekers beroepschrift op 24 december 1997. Op dat moment ving de termijn van zestien weken aan. Deze termijn eindigde op 15 april 1998. Gebleken is dat de officier van justitie op dat moment nog niet in staat was om een beslissing op het beroep te nemen. Het is niet juist dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage heeft nagelaten verzoeker te berichten dat gebruik zou worden gemaakt van de wettelijke mogelijkheid om de beslissing voor acht weken te verdagen. Op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

5. Uit het onderzoek is ook gebleken dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage naar aanleiding van een ter zake door verzoeker gevoerd verweer op 3 februari 1998 bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft geïnformeerd of verzoeker als Consul Honorair van Oeganda met recht aanspraak maakte op immuniteit van jurisdictie. Bij brief van 9 februari 1998 deelde een medewerker van het Ministerie van Buitenlandse Zaken mee dat verzoeker hierop geen aanspraak kon maken. Het is aannemelijk dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage heeft willen wachten met het eventueel laten uitvoeren van een nader onderzoek naar aanleiding van het verweer van verzoeker tot na ontvangst van het antwoord van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Gebleken is echter dat de officier van justitie pas op 15 april 1998, de dag waarop de termijn van zestien weken afliep, de politie in verband met de geconstateerde parkeerovertreding heeft benaderd met een vraag omtrent de zichtbaarheid van de gele onderbroken streep op het Lange Voorhout te Den Haag op 26 november 1997. Niet is gesteld of gebleken dat het arrondissementsparket gegronde

reden had om na ontvangst van de informatie over verzoekers eventuele immuniteit van jurisdictie ruim twee maanden te wachten met het instellen van het vervolgonderzoek. Geoordeeld wordt dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage verzoekers beroep onvoldoende voortvarend heeft behandeld. Ook op dit punt is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

II. . Ten aanzien van de behandeling van verzoekers klacht.

1. Verzoeker klaagt er verder over dat een met naam genoemde medewerker van het arrondissementsparket te 's-Gravenhage heeft geweigerd zijn bij brief van 16 juni 1998

ingediende klacht schriftelijk af te handelen.

2. In reactie op dit klachtonderdeel heeft de Minister van Justitie te kennen gegeven dat dit onderdeel van de klacht zijns inziens niet gegrond is, omdat het optreden van parketmedewerker R. jegens verzoeker naar aanleiding van zijn klachtbrief zorgvuldig is geweest.

3. Gebleken is dat de officier van justitie kort voor 16 juni 1998 een beslissing heeft genomen op verzoekers beroepschrift. Bij brief van 19 juni, maar enige dagen daarvoor al verzonden door het Centraal Justitieel Incasso Bureau te Leeuwarden, deelde de officier van justitie verzoeker zijn beslissing mee. Verzoeker ontving deze brief op 17 juni 1998. Daarmee staat vast dat de beslissing van de officier van justitie en verzoekers brief van 16 juni 1998 elkaar hebben gekruist. Toen het arrondissementsparket kort na 16 juni 1998 verzoekers brief ontving, moet het de medewerkers van het parket duidelijk zijn geweest dat verzoeker op het moment dat hij zijn brief verzond, kennelijk nog geen kennis had genomen van de beslissing van de officier van justitie. Het arrondissementsparket had op dat moment niet mogen volstaan met het in het dossier voegen van de brief, maar had er juist aan gedaan om, onder verwijzing naar de inmiddels verzonden beslissing van de officier van justitie, in elk geval de ontvangst te bevestigen van verzoekers brief. Door niet te reageren op verzoekers brief van 16 juni 1998, noch op de op 6 augustus 1998 verzonden kopie daarvan, heeft het arrondissementsparket te 's-Gravenhage dan ook niet juist gehandeld.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te 's-Gravenhage, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Justitie, is gegrond.

Met instemming heeft de Nationale ombudsman ervan kennis genomen dat het arrondissementsparket te 's-Gravenhage doende is een interne klachtenregeling op te stellen.